

Hoofdstuk 1

Darcy Manor, 1823

Libby Darcy liet zich met een opstandig gezicht op de salonsofa zakken. ‘Tante Sarah, hoe kan ik ooit een man vinden als papa me niet mee wil laten doen aan het Londense balseizoen?’

‘Inderdaad,’ beaamde haar tante zuchtend. ‘Ik zeg hem soms ronduit dat je alle huwbare heren van onze kennissenkring hebt overwogen en dat er niemand voor je bij zit. En dan eindig ik met: Hoe ga je dat oplossen, Lawrence?’

‘En dan haalt hij zijn schouders op omdat hij me toch nog te jong vindt, terwijl ik al twintig ben! En natuurlijk moet hij altijd zeggen dat hij maling heeft aan het balseizoen.’ Libby snoof misprijzend. ‘Hoe moet ik mijn toekomst plannen, tante Sarah, als ik geen mannen ontmoet? En daarbij wil ik ook bij u in de buurt blijven wonen.’

Sarah schudde haar hoofd. ‘Liefje, zet dat idee nu eens uit je hoofd. Je moet gaan wonen in het huis van je man, waar dat ook is.’

‘Wilt u niet meer gaan trouwen, tante? U bent pas veertig.’

‘Er is een vrouwenoverschot, dan zit men niet op oudere vrijgezelle vrouwen te wachten. Hoewel ik de laatste tijd maar liefst twee aanzoeken heb gehad.’

Ze lachten beiden, waarna Libby zei: ‘Ja, die waren heel memorabel. De oude Sir Isaac die u het hof probeerde te maken en toen die rijke meneer Richards. Die had u best kunnen aannemen. Hij oogde niet slecht en was heel vriendelijk.’

‘Niet mijn type. Ik houd, net als jij, van intellectuele mannen. Bovendien trouw ik niet voordat jij getrouwd bent. En dat kan nog jaren duren.’

‘Als het aan papa ligt wel. Maar ik wil gewoon mijn eigen leven leiden en als het mogelijk is mijn man assisteren bij zijn werkzaam-

heden. Intussen zit ik hier mijn tijd te verdoen met nutteloze bezigheden.’

“Hoezo nutteloos? Je maakt toch dekens en kleding voor de Robert & Lilian School?” vroeg Sarah.

Libby zuchtte. “Dat is wel zo, maar mijn hoofd wil ook beziggehouden worden! Ik zou de school zo graag weer eens bezoeken.’ ‘En nog liever zou ik de kinderen een keer thuis opzoeken zodat ik een idee krijg van de omstandigheden waarin ze leven.’

‘In zeer ongezonde omstandigheden en daarom niet geschikt voor jou. Voor je het weet loop je difterie of tering op. Je vader zou het niet overleven als hij jou ook zou kwijtraken.’

‘Nee, arme papa. Hij heeft al zoveel verdriet gehad om mama ... Papa is een man van diepe gevoelens, maar hij toont ze niet zo.’

‘Klopt, alleen aan je moeder destijds...’ Sarah schetste verder aan haar landschapje. Het onderwerp was Darcy Manor, met het omliggende park en de vijver.

Libby staarde dromerig voor zich uit, terwijl ze haar aanstaande man voor zich zag. Haar geliefde hoefde niet per se knap te zijn, maar wel aardig om te zien, intelligent en galant. Dat was toch niet te veel gevraagd?

‘Hoe was het om naar de bals van almacks’ te gaan toen u jong was, tante?’

‘Saai,’ antwoordde Sarah met een zucht. ‘Ik werd af en toe ten dans gevraagd, maar doorgaans bleef het bij één keer. Kennelijk vond men mijn gevoel voor humor te uitgesproken. Almacks’ is trouwens allang niet meer wat het was. Maar als we in Londen zouden verblijven, zouden we kunnen genieten van theatervoorstellingen, musea en tentoonstellingen. Het zou in elk geval verandering van omgeving betekenen en we zouden nieuwe mensen ontmoeten. Het begint saai te worden hier in Wheatley, afgezien van de bals.’ Sarah hield haar lineaal verticaal voor haar tekening om de afstand te meten.

‘Eerlijk gezegd vind ik de bals hier ook vrij saai,’ bekende Libby.
‘Na een paar dansen denk ik al: ik wilde dat ik mijn boek had meegenomen.’

Sarah schoot in de lach. ‘Zie je het voor je? Jij in een werk over het leven van de vlinder, terwijl er...